

Man kan have Banfkelighed ved at overbevise dem om, at de have begaaet en Forbrydelse; men hvis de ville søge at unddrage sig det Offentliges Indfryden, reise de ud af Landet, til Amerika, til Kap, eller faadanne Steder; det er altsaa noget Andet. Jeg haaber hermed at have begrundet dette Vædringsforslag. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 7 skal jeg kun bemærke, at det er i Strid med hele den nyere Lovgivnings Aand og Grundfættninger at beholde faadanne aldeles lovbestemte Straffe som dem, der i Henshold til den ældre Regel i Forordningen af 1828 ere optagne i § 22, og det er derfor her foreslaet, at Straffen skal være Fængsel, hvilket aabner Domsfolene en stor Frihed til at tage Hensyn til de enkelte Omstændigheder, dog at der tillige sættes et Maximum. Lør jeg maaste her bemærke, at det sidste Citationstegn er kommet til at staa paa et urigtigt Sted, idet det først skal komme efter Parenthesen. — Forslaget under Nr. 8 gaar ud paa, at Loven først skal træde i Kraft den 1ste Juli 1875. En saadan Frist er vistnok nødvendig for deres Skuld, paa hvem Loven vil blive anvendelig, men den er tillige ganske nødvendig for Administrationens Skuld, for at den kan blive sat istand til at forberede Alt det, der skal forberedes til Lovens Gjennemførelse. — Mod det Forslag, den høitærede Minister har stillet, og som findes anført under Nr. 8 i Betænkningen, skal jeg ingen Indvending gjøre; det er jo endog nødvendigt, for at der kan blive Mening i Loven, hvilket der nu ikke ganske er. Jeg skal imidlertid tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, om Begyndelsen af dette Forslag ikke kunde komme til at lyde noget anderledes. Selve Loven begynder nemlig saaledes: „Forpligtelsen til ved Ankomsten her til Landet at være forsynet med Reisepas ophæves“, og naar Begyndelsen af det nævnte Vædringsforslag lyder saaledes: „De endnu gjældende Bestemmelser om Forpligtelsen til at være forsynet med Reisepas ved Ankomsten her til Landet ophæves“, er det altsaa en ren Sjentagelse. Det Heldigste vilde være, om man saae sig istand til her iftedesfor denne Regel at nævne de enkelte Bestemmelser, som ophæves. — Fremdeles vil jeg tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være rigtigt at lade § 18, som forbyder Gaandværksjvende at søge Geschent, gaa ud af Loven. Jeg vil nemlig gjøre opmærksom paa, at dette Forbud er kommet ind i det oprindelige Lovforslag paa Grund af og i Forbindelse med, at dette paatænkte at stille Gaandværksjvende ganske som andre Reifende. Da man altsaa borttog det særlige Stempel, der nu paa Grund af Forpligtelsen til at have Vandrebog er sat paa Gaandværksjvendene, fandt man det ogsaa rigtigt at borttage den særegne Ret, de nyde, nemlig den, at kunne gaa rundt i Byen og tigge hos Mesirene i deres Jag, uden at dette ansaas som Betleri; men da man nu har opgivet dette Die-

med med Loven, og har beholdt den særlige Forpligtelse for Gaandværksjvendene, synes det mig billigt, at de ogsaa beholde den særegne Ret, de have til at søge denne Geschent. Jeg synes, det med Rette vil kunne siges af faadanne Personer, at de, naar de vedblivende skulle stemples som Gaandværksjvende, uaftet dette i Grunden ikke længer er noget juridisk Begreb, naar de skulle have deres Vandrebøger, lade dem visere osv., ogsaa bør nyde den Fordel, deres Stilling giver dem, saaledes at de beholde denne eiendommelige Ret til at søge Geschent. Det vil blive overordentlig besværligt at faae dem til at opgive dette; det vil medføre en Mængde Betleristrafte, og jeg synes, at man derved let kunde komme til at være noget uretfærdig. Jeg beder derfor, som sagt, den høitærede Minister om at tage dette Spørgsmaal under Overveielse. — Endelig vil jeg tillade mig en Bemærkning om Lovforslaget i dets Mindelighed. Efter de Forandringer, der nu efterhaanden ere indtraadte deri, maa jeg tillæde mig, at jeg for mit Vedkommende ikke sætter videre Pris derpaa, eller tillægger det nogen synderlig Betydning. Den Tanke, Lovforslaget fra Begyndelsen af havde, var den, at det vilde have al særlig Kontrol med omvandrende arbejdende Personer, forsaavidt de ere Indlændinge. Dette er en Tanke, imod hvilken jeg rigtignok tror, at der fra Retsfikkerhedens Standpunkt, fra et Politimesterstandpunkt, kunde reises væsentlige Indvendinger, men naar man, affet deraf, stiller sig paa et simpelt socialt Fremfrydsstandpunkt, er der ingen Eviol om, at det var en meget betydningsfuld Reform i Retning af social Righed, og at Loven ialtsald ved Gjennemførelsen af en saadan Tanke maatte siges at være meget interessant. Nu er dette imidlertid opgivet paa Grund af den Modstand, det har mødt i Landsstinget. Lovforslaget indskrænker sig nu til at give en Del Forskrifter om Ublændinge, og kun i Forbigaaende gjør det nogle enkelte Vædringer i den bestaaende Lovgivning for Indlændinges Vedkommende. Naar Lovforslaget saaledes indskrænker sig til hovedsagelig at handle om Ublændinge, tvivler jeg imidlertid om, at det er af nogen større Betydning, eller af noget større Værd. Forsaavidt man vil gaa ud fra, at der paaføres Landet Mæmper ved de mange Ublændinge, som søge hertil for at faae Arbeide, tror jeg, at man enten tager feil eller ialtsald overdriver. Der er en Klasse Ublændinge, man maa ønske at være fri for, fordi de ere en formelig Landeplage. Det er Sjøglerne, der omhandles i § 1, men det Forbud imod, at de komme her ind i Landet, har Justitsministeriet allerede giuet ifjor i September Maaned, og Lovforslaget er altsaa ikke nødvendigt, for at man skal blive fri for dem. Dernæst sætter jeg ogsaa Pris paa den Myndighed, § 13 giver Justitsministeren til under visse Betingelser at udvise visse Personer af Landet, men jeg skal gjøre